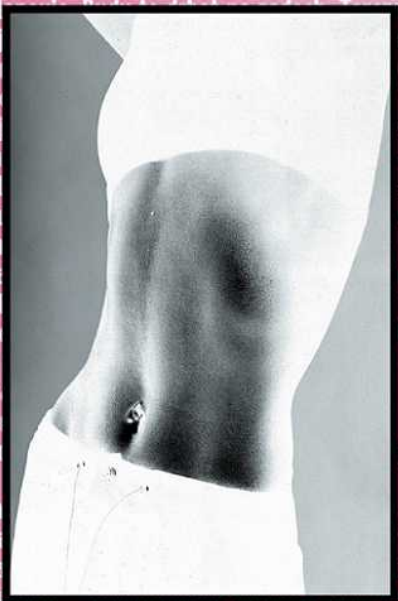

Kateřina Procházková

Bacha, na zdi za tebou leze mravenec

Kateřina
Procházková

**Bacha,
na zdi
za tebou
leze
mravenec**

**Kateřina
Procházková**

BACHA

**na zdi
za tebou
leze
mravenec**

Poděkování:

*...vůbec prvnímu čtenáři bláznivých příhod
Terezy Pampeliškové, mému kamarádovi **Pepínovi**,
který s trpělivostí a ochotou jemu vlastní četl a četl
a který mi občas (dost často) srazil hřebínek,*

*...**mým rodičům**, kteří si mě po celou dobu mého tvůrčí-
ho zápalu vůbec nevšimli (v tom dobrém),*

a

*...modrookému **Oskarovi Bárcajovi**,
který má to nejhebnější místo na krku,
jaké jsem kdy viděla, hladila a líbala...
a jehož existence mě inspirovala k mnohému.
Například k napsání této knížky...*

Kateřina Procházková

© Jindřich Kraus – PRAGOLINE, 2014

ISBN 978-80-87872-63-5

Obsah

Bleju jako Alík	8
Co o mně říkají moji blízcí a co z toho plyne	13
Lehounké šimrání v podbřišku.....	18
Kamarádka Šárka.....	23
Střevní chřipka	30
Výlet.....	31
Jmenuji se Tereza Pampelišková	39
Sen.....	42
Znojemská hodinka	45
Přitulit se a už nikdy v životě se neodtulit	49
Ruce pryč od ženatých s dětmi.....	55
Dopis od táty	57
Terezko, sorry, ale nikam se nejede.....	59
Vykašli se na to	63
Nemám ráda maséry.....	64
Nemám ráda maséry a Karla Andryše	66
Hebounké, voňavé a velké.....	69
Naprosto všechno	72
Otec mého dítěte.....	73
Za vším hledej tátu	77
Skromné přání jedné slečny.....	80
Au, to bolí aneb pro krásu se musí něco vydržet.....	81
Deprese a teta Klára	91
Ach, ti muži aneb chci normálního kluka.....	94
Trináct dní v Americe alias třináct dní bez Oskara	96

Děkuji, nemám zájem	106
Bacha, na zdi za tebou leze mravenec	107
Chudáček pupiček	116
Syčák Lukáš Meduna.....	117
Semínko	129
Vánoce	131
Erekční iluze.....	135
Pod Oskarovým pantoflem	139
V zimě na jahody	142
Asking for help	146
Oholeno.....	148
Mateřské pudy.....	149
Realita aneb takhle to dál nejde	150
Je načase ŽÍT	152
Skořápky	157
Ještě pořád aneb čtyřikrát nikdy.....	162
Poděkování	163

Věnování:

[7]

*Mému **tatínkovi**,
který zemřel v padesáti šesti letech
(nikdo vlastně neví proč)
a kamarádce **Aličce Bajerové**,
která se mi zabila v autě*

Bleju jako Alík

[8]

Sedím v pražské pizzerii „Donna“ ve Veleslavínově ulici a není mi dvakrát nejlíp.

Všechno to začalo už v půl osmé ráno, kdy jsem snědla dva toasty s máslem a jahodovou marmeládou, tyčinku „kit-kat“, velké letní jablko a vypila půllitrový hrnek sladounkého kakaa.

O deset minut později jsem se v křeslech svíjela na koberci v obýváku a o dvacet minut později to šlo všechno ven.

Žaludek mě bolí doteď. S tím rozdílem, že už dávno není půl osmé ráno, nýbrž tři čtvrtě na sedm večer (za chvíli bude Večerníček).

„Pozornost od pana majitele. Mám vám vyřídit, že vám to moc sluší,“ vytrhla mě z úvah mlaďouňká servírka, která mi na stříbrném podnosu podávala tabulku švýcarské čokolády, dvojku červeného a dámský doutník.

„Jéééé...děkuji, děkuji,“ koktám zmateně.

Ty bláho, tak to je tedy luxus. Luxus a dobrá trefa. Čokoládu zbožňuju a jen málokdy se cítím příjemněji, než když si mírně přiopilá zapálím doutník. Pan majitel mě buď velmi dobře zná, anebo má dobrý odhad.

Teď mě ale omluvte, musím se jít vyzvracet.

Nesnáším to! Nesnáším zvracení! Ten pach, to dávení, ublemcané tváře, skelný pohled, černé kruhy pod

očima od mojí (prý „waterproof“) řasenky..., to všechno se mi šíleně hnusí. Ale musím. Musím to ze sebe dostat.

A tak to šlo ven. Papričky, rajčátka, okurky, balkánský sýr... Vyzvracela jsem celý šopák, který jsem si před necelou půlhodinou objednala. Takové dobrůtky a já s nimi takhle plýtvám, bleskne mi hlavou nad restaurační záchodovou mísou. Když jsem si o chvíli později vybavila, kolik lidí už tady muselo „kadit“, vyšlo toho ze mne ještě jednou tolik.

Do reality mě vrátilo netrpělivé pokašlávání a klapot dámských lodiček. Asi bych s sebou měla hodit, pomyslela jsem si.

Doufám, že mně ta dáma nebude věnovat příliš pozornosti. Jestli totiž v tuto chvíli o něco nestojím, tak jsou to zvědavé podezíravé pohledy. Mimochodem, taky jste si, milé dámy, všimly, že na veřejných toaletách se prohlížíme a zkoumáme daleko podrobněji a „oprskleji“ než kdekoli jinde??? Já ano. Já jsem si toho všimla.

Asi takhle: když mi to sluší, tak pro mě za mě, jen ať se holky mrknou. Avšak v momentě, kdy je víc než pravděpodobné, že mám na pravé či levé tváři připláclý kus rajčete, papriky, okurky či nedej bože od každého kousek, kdy mám oteklé a ubrečené oči takovým způsobem, že to vypadá, jako by mě pod každé z nich píchly alespoň tři včely, kdy prostě celkově připomínám kohosi, kdo se doslova „vyblil z podoby“, v tom momentě o pozornost vážně nestojím. Ne, ne, děkuji pěkně.

„Nejste tady sama,“ oznámí mi pištivý hlas za dveřmi.

Chtěla jsem něco odpovědět, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Baba jedna pitomá, proklínala jsem ji v duchu. Jen ať si to někdy zkusí. Jen ať si někdy zkusí zvracet v pizzerii Donna, kde mají toalety tak malé, že i když se vám po složitých pohybových variacích podaří usednout na prkýnko, tak se beztak dotýkáte koleny dveří, kde se při závěrečných „oblíkacích“ úpravách nejednou praštíte o kliku, klíč či umělohmotný držák na toaletní papír (ten s těmi nepříjemnými ostrými zoubky... jauvajs), kde šance utéct před splachujícím, vodu stříkajícím záchodem je minimální. Jen ať si to někdy zkusí, frajerka jedna! Kurňa, kdyby tady alespoň bylo zrcadlo. Anebo okno. Cokoli, co by vám jen malinko napovědělo, jak vypadáte. Jenže smůla. No mirror no window.

Odmotala jsem tedy slušnou dávku toaletního papíru a začala si alespoň otírat obličej.

„Si snad děláte legraci, ne?!“ slyším za dveřmi a poznávám hlas té pištivé dámy.

To by tak ještě scházelo, aby na mě poslala někoho z personálu. To by se pan majitel asi divil, komuže to posílá dobrůtky na stříbrném podnose.

Ou kej, I'm almost done. Ach jo! Člověka tady nenechají ani v klidu vyzvracet.

Zhluboka se nadechnu a říkám si: to chce klid, holka, ničeho se neboj.

Nedivila bych se však, kdyby mě ta pištivá ženská něčím praštila. To ať si ale zkusí, baba jaga! Ne nadarmo chodím třikrát týdně do posilovny.

Otáčím klíčem v zámku a v předstíraném klidu (s hlavou hodně sklopenou) mířím k umyvadlu se zrcadlem.

Kupodivu mě nikdo nezabil. Dokonce mě nikdo ani nepraštil.

Na „madam“ jsem se pro jistotu ani nepodívala. Na nějaké kyselé ksichtíky jsem nebyla zvědavá. Stačilo, že mám kyselo v puse.

První pohled do zrcadla a zjišťuji, že na tom nejsem tak špatně. Čekala bych, že to bude horší. Oči mám od řasenky sice celé černé a opuchlé, ale po papričkách, rajčátkách či okurkách ani památky. Good girl!

Umyla jsem si ruce, opláchla obličej, v zrcadle naposledy zkontrolovala výsledný stav a spěchala ke svému stolu. Vzpomněla jsem si totiž, že jsem na židli v restauraci nechala pohozený svůj sportovní batůžek a v něm všechny věci. Peněženku, doklady, taštičku s kosmetikou, parfém (drahý parfém) a tři nové knížky, kterými jsem si odpoledne udělala radost.

Peněženka, doklady, taštička s kosmetikou, parfém, knížky..., všechno na svém místě. Takže dobří lidé ještě žijí, nikdo mi nic neukradl!

To už jsem ale zahlédla, jak se ke mně přibližuje ta mladounká servírka se stříbrným podnosem, na kterém stála mísa šopského salátu, sklenice minerálky a černá vizitka se zlatým potiskem.

„Pozornost podniku,“ oznámila mi s úsměvem a spiklenecky na mě mrkla.

Poděkovala jsem a ihned sáhla po sklenici s minerálkou. Měla jsem strašnou žízeň. Zvracení děsně dehydruje.

Servírka u mne ještě chvíli postávala a když jí došlo, že jsem se svým proslovem skončila, tak se jen usmála, otočila se a s pocitem dobře vykonané práce odkráčela směrem k baru.

Přede mnou teď byla strašná spousta věcí. Červené víno, čokoláda, doutník, minerálka, vizitka se zlatým potiskem a šopský salát!!! Při pohledu na něj se mi udělalo nevolno. Můj vyprázdněný žaludek se znovu začal bouřit.

Co o mně říkají moji blízcí a co z toho plyne

[13]

Zdeněk Pecka o mně říká, že jsem miláček a pusinka. Říká také, že prsa mám sice malá, ale o to rozto-milejší a krásnější. Navíc mu prý odjakživa připadala malá prsa značně estetičtější, romantičtější a hlavně: přitažlivá!!!

Babička Anežka říká, že jsem hubená jako lunt a že by mi neuškodilo občas se najíst.

„A kdo to vlastně je, ten lunt?“ ptám se svojí pětasedmdesátileté babičky.

„A víš, že ti Terezko ani nevím. To se prostě tak říká. Copak jsi to nikdy neslyšela?“ diví se babča.

„Ale jo, slyšela,“ říkám malinko otráveně.

V průměru tak třikrát týdně, pomyslím si v duchu. Je ale pravda, že jsem se nikdy nezajímala, co to vlastně znamená.

„Tak se podívej do slovníku cizích slov, tam to určitě bude,“ radí mi babička.

Většinou ji neposlouchám, tentokrát jsem se však ochotně vydala do svého pokoje, odkud jsem asi po dvou minutách křičela: „Už to mám.“

„No a???“ zajímá se.

„Tak poslouchej. Lunt, mužský rod, šestý pád zní o kom o čem o luntu a je to: za prvé doutnák a pak také hadr, hadřík či šál.“

Tak to vidíte...

Strejda Kája si o mně myslel, myslí a vždycky myslet bude, že jsem „prdlá“. Strejda Kája má pravdu. Jsem prdlá.

[14]

Můj sedmadvacetiletý bratr Štěpán si ze mě často dělá legraci. Často si dělá legraci z mých ňader. Vyjadřuje se o nich jako o lentilkách pod kobercem, a to není fér! Taková lentilka pod kobercem (kór pod nějakým huňatým) přece vůbec není vidět, nemám pravdu?

Co tím ten Štěpán myslel?!

Že mám prsa, která nejsou vidět?!

Či jak jako?!

Hm!!!

K čertu s ním! K čertu s mým bratrem Štěpánem a jeho lentilkami pod kobercem. Neví, co je hezký.

Můj nevlastní tatínek si už několik let stojí za tím, že správná ženská by měla mít přinejmenším „trojky“ (co se týče velikosti prsou, samozřejmě). A tak není divu, že se mu už delší dobu líbí naše sousedka Vlasta Králová, která má, jak by řekl můj brácha, „kozy jak dva vozy“ a není také divu, že se mu nelíbím já. Říká sice, že v obličeji jsem hezká po mamince, ale že bych prý měla dělat víc kliků.

„Proč zrovna kliků, Martine?“ ptám se spíš ironicky. Rozpravy na toto téma mě poslední dobou silně nebaví.

„Říká se to,“ řekne Martin a já v duchu zuřím. Repliku „říká se to“ totiž nesnáším. V práci ji kolem sebe slyším neustále a jsem na ni alergická. Třeba minulý pátek:

Já: Líbí se mi ten blondětej Kanadčan, co k němu madam (naše šéfová) chodí na angličtinu.

Andrea (kolegyně z práce): Tak na toho, Terko, zapomeň.

Já: Proč?

Andrea: Ty to nevíš?

Já: A co jako?

Andrea: Vždyť je teplej.

Já: Cože?! A jak to víš?

Andrea: Říká se to... (!!!)

To mě vážně dokáže rozčilit.

Ale vraťme se ke konverzaci s Martinem.

„Říká se to,“ řekne Martin. „Nedávno to v nějakém pořadu říkala Olga Šípková. Že má s klikama ty nejlepší zkušenosti. Prsa se ti údajně zpevní a zároveň zvětší,“ triumfuje Martin a mě napadá, že by si měl podat ruku s tetinkou Klárou. Rozdíl je pouze v tom, že Martin mě kvůli větším prsům nutí do kliků a tetinka Klára do knedlíků.

„Aha,“ konstatuji suše. „A tobě se líbí Olga Šípková???“

„No tak, není špatná,“ odpoví bez váhání. „Je sice přťavá, ale ty prsa má třeba slušný.“

Takže kliky jsou dobré na prsní svalstvo. To je asi pravda, ale že by vám po nich narostla prsa?! Ona krásná, plná, reklamová ňadra? Tomu snad nemůže věřit ani ta Olga!

A proto: k čertu s mým nevlastním tatínkem Martinem a Olgou Šípkovou! K čertu s kliky a jejich údajnými triky! My, co nám toho nahoře příroda moc

nenaděčila, přece dávno víme, že klikama to vůbec není. Buď ty prsa prostě máte anebo ne! As simple as that. To je téměř to samé (a teď mi promiňte), jako kdybych beznohého povzbuzovala slovy: „Když budeš každý den hezky cvičit, naroste ti noha.“

[16]

Honza Vaněček, můj nejlepší kamarád, si o mně myslí, že mám „negativní“ vztah k sexu. Myslí si to ale jenom proto, že jsem mu nikdy „nedala“.

„Ale Hanýsku,“ promluví k němu tónem, jakým mluví matka ke svému dítěti, „přece fakt, že s tebou odmítám mít sex, nemusí hned znamenat, že jsem frigidní či že mám negativní vztah k sexu. Mezi námi akorát chybí ta správná chemie. Z mé strany tedy určitě. Přece jsem ti už několikrát říkala, že potřebuju, aby mě ta druhá strana maximálně přitahovala. Aby mě ten chlap rajcoval, aby v něm něco bylo. Něco, co mi zrychlí tep a do tělíčka vyšle varovné signály, chápeš?“

„Terezko, a že jsem tak smělý, mohla bys mi prozradit, co tě vzrušuje? Třeba bych něco z toho mohl natrénovat...,“ dělá a nedělá si Honza legraci.

„Honzíku, když to je těžký,“ povzdychnu si, „ty prosť nejsi můj typ. A o tom to všechno je. Zdaleka to ale neznamená, že nemůžeš být typ někoho jiného. Marcela Pálková se na tebe ptala už asi pětkrát...,“ snažím se ho povzbudit.

„Terezo, neštví mě. Víš moc dobře, že Marcela Pálková mě nezajímá. Kdyby si alespoň vytrhala ty černý chlupy, co jí čouhaj z nosu... Navíc má příliš velké zadek a příliš velký prsa. A ty přece víš, že velký prsa nesnáším. Mám z nich depresi...“

„To seš můj člověk, Hanýsku,“ pochválím ho.

A co o mně říká moje maminka???

Že má někdy sto chutí mě „zabít“.

Jinak je prý ráda, že mě má.

Lehounké šimrání v podbřišku

[18]

Vážně nechápu, proč jsou všude tak hnusný čekárny. Copak to nikdo nevidí?! Copak nikdo nevidí tu hrůzu?! Kdyby ta okna alespoň měla záclony, kdyby sem namísto nevěrohodné kopie „Ficcuse Benjaminka“ dali alespoň živou kytku, kdyby zlikvidovali ty odporné gumové galoše, ze kterých se mi dělalo špatně už jako malé holčičce, vyhodili ony laciné, nejméně půl roku staré časopisy typu „Katka, Rytmus života či Tina“, kdyby se prostě někdo postaral o to, aby se mně, pacientce, která na interní oddělení rozhodně nepřichází trávit chvíle volného času, neudělalo po příchodu do této místnosti ještě hůř! Ty bláho, to je fakt síla. Tady musí onemocnět i ten, kdo je zdravý jako řípa.

Ze dveří vpravo vyšla mladá sympatická sestřička a rychlým pohledem zkontrolovala počet pacientů. Kromě mě seděli v čekárně už jenom dva pánové středního věku (ten tlustší na mě pořád čučel a já nevěděla, jestli jsem tak šíleně hezká, šíleně hubená či jestli to náhodou není Richard Vaněček, který mě na základní škole učil přírodovědu) a tak není divu, že se sestřička obrátila rovnou na mě.

„Vy jste slečna Pampelišková?“

„Ano, to jsem já.“

„Tak pojdte dál, pan doktor už na vás čeká,“ řekne a mile se na mě usměje.

Taky bych se na ní hezky usmála, což o to, ale je mi fakt blbě. Ke všemu jsem předevčirem dostala taky průjem.

„Tak copak vás trápí, paní Pampelišková?“ zeptá se mě doktor Bárcaj, kterého mi po veškerých peripetiích se Zlatými stránkami nakonec doporučila mámina známá.

„Slečna, pane doktore,“ uvedu ho ihned do obrazu. Nesnáším, když mě někdo osloví „paní“. Připadám si potom jak ženská v přechodu.

„Promiňte,“ omluví se a hned to napraví: „Tak copak vás trápí, slečno Pampelišková?“

Ty bláho, mám to ale smůlu...! Nechápu, proč se s někým, kdo mě zaujme během jedné pikosekundy, k čemuž dochází tak jednou za čtyři roky, musím seznámit zrovna ve chvíli, kdy na to jsem totálně nepřipravená! Takovému krásnému doktorovi se přece nemůžu svěřovat s tím, jak pětkrát týdně někde zvracím!

Kolik mu asi tak může být? Třicet, dvaatřicet, třiatřicet? Těžko říct. Každopádně něco kolem třicítky. Oči modré, je to dobré. (Miluju kluky s modrýma očima.)

„Zvracím, pane doktore,“ zmůžu se na velmi stručnou odpověď a okamžitě mi bleskne hlavou, že si budu muset najít nového doktora.

„Zvracíte...,“ opakuje po mně. „A nejste náhodou v jiném stavu?“

„Nejsem,“ odpovím bez váhání. „Včera odpoledne mě o tom ujistila paní doktorka Kadeřábková.“

„Aha,“ řekne pan doktor a zadívá se kamsi před sebe.

„Tak mi tedy řekněte, proč zvracíte...?“ zeptá se chvíli poté a já nevím, jestli si ze mě nedělá legraci.

„To bych, pane doktore, taky ráda věděla. Proto jsem za vámi koneckonců přišla.“

Asi jsem si ho touto replikou získala, protože se nahlas a srdečně zasmál. Hned jsem si tak všimla, jaké má krásně pravidelné zuby. To má určitě nějakého známého zubaře nebo zubařku, napadlo mě. Spíš zubařku. Zubařku milenku. (Škoda že nejsem zubařka.)

[20]

„A jak často zvracíte?“ chce vědět větší podrobnosti.

„Jak často zvracím?“ opakuji po něm, abych získala víc času na odpověď.

„Za poslední týden jsem zvracela dvakrát,“ zalžu. Za poslední týden jsem totiž zvracela asi šestkrát. Ale pochopte to, ze všeho nejraděj bych s tímto člověkem šla ještě dnes na večeři a tak mu tady přece nebudu vyprávět o tom, jak šestkrát týdně bleju jako Alík. A to ještě neví o tom průjmu! Hm!!! Ten ale rozhodně zapřu. Taky nemusí vědět všechno.

„Taky záleží na tom, co jím. Zjistila jsem, že mi spousta věcí nedělá dobře.“

„Například?“ zajímá se krásný pan doktor (doufám, že mi alespoň prohmatá břicho).

„Papriky, rajčata, okurky, česnek, cibule, pórek, salám, paštika...“, odpovídám poslušně.

„Terezo,“ osloví mě nečekaně křestním jménem a na čele mu naskočí starostlivá vráska, „nezvracíte doufám záměrně?!“

Ty bláho, to mě tedy podrž. To je síla. Tenhle krásný pan doktor mě podezírá z toho, že si strkám prst do krku a záměrně zvracím.

„Vím, na co narážíte, pane doktore, ale musím vás i paní doktorku Kadeřábkovou zklamat. Netr-

pím bulimií. Dobrovolně bych nezvracela ani za nic. Zvracím, to ano, ale zvracím proto, protože je mi regulérně blbě.“

„Omlouvám se. Víím, že vám jsou moje otázky nepříjemné, ale věřte, že bez nich bychom se nikam nedostali. Uděláme vám testy a vy se ode dneška vyhýbejte mastným jídlům a mléčným výrobkům, včetně jogurtů, zmrzlin a nejrůznějších ochucených i neochucených tvarohů.“

„A co mi tedy zbývá?!“ zděsím se upřímně.

„Všechno ostatní, slečno pacientko,“ řekne mile. „Co máte ráda?“ ptá se určitě na jídlo.

Zakázal mi ale mého oblíbeného vanilkového pribináčka, a to mu jen tak neprojde.

„Pohádky,“ odpovím naprosto vážně. „Pohádky hrané lidmi.“

„Prosím?“ zeptá se překvapeně.

„Pohádky hrané lidmi,“ zopakují trpělivě. „Mám ráda pohádky hrané lidmi. Hrátky s čertem je moje nejoblíbenější.“

Pan doktor se začal pobaveně smát a z kapsy svého bílého pláště vytáhnul balíček žvýkaček. Čekala jsem, že ho rozbálí a třeba mi nabídne, ale on si ho jen prohlédl a strčil zpátky do kapsy. To jsem moc nepochopila, ale nevadí. Třeba se chtěl jenom přesvědčit, jakou příchut' si dneska koupil.

„Dobře,“ promluví najednou úředním tónem. „Budu se teď s vámi muset rozloučit, mám tam pacienty. My jsme ale domluveni. Sestřička vám řekne veškeré podrobnosti ohledně těch testů a vy se mi tady za dva dny ukážete. To už budeme znát výsledky.“

„Ano, pane doktore,“ řeknu pokorně a je mi líto, že už musím jít. Dokonce jsem jim začala odpouštět i tu hnusnou čekárnu.

„Tak vám, pane doktore, děkuju. Mějte se hezky,“ loučím se.

„Vy se taky mějte hezky. A nepřehánějte to s tím zvracením,“ řekne v legraci.

„Vyřídím.“

Sestřička mě v rychlosti obeznámila s tím, jak budou probíhat testy a já jsem potom, vybavena jakýmsi prapodivným růžovým roztokem, který jsem měla užívat před každým jídlem, utíkala na tramvaj a šupky hupky do práce.

V tramvaji jsem si chtěla číst, ale nešlo to. Měla jsem plnou hlavu návštěvy ordinace.

Pořád jsem myslela na toho doktora. Na jeho hlas, krásné oči, nádherné ruce a neodolatelný úsměv.

Cítila jsem takové lehounké šimrání v podbřišku...

Existuje pár událostí, které se mi nezapomenutelně vryly do paměti a které jistým způsobem ovlivnily můj život. Tato je jedna z nich:

Kamarádka Šárka

[23]

Šárka Soukalová, která je stejně stará jako já a se kterou jsem celý gympl seděla ve stejné lavici, byla před dvěma roky ještě panna.

Ne snad že by byla hloupá, ošklivá či frigidní, byla jen šíleně náročná. Pořád čekala na svého prince, který ne a ne přijít.

„Tak co, Šáři, už?“ zeptala jsem se své kamarádky v den jejich dvaadvacátých narozenin. Z naší holčičí party byla jediná, která ještě nepřišla do styku s mužským přirozením.

„Ještě nic,“ řekla odevzdaně a dodala: „Když já prostě nemůžu. Nemůžu spát s klukem, do kterýho nejsem zamilovaná...“

V tomhle jsem Šárce rozuměla. Taky nemůžu jít do postele s někým, kdo má jen pěknou tvářičku a hezky stavěné tělo. Buď mi ten chlap něco říká anebo ne. A když ne, tak nazdar bazar. Děkuji pěkně, nemám zájem.

„Šáři, ty potřebuješ chlapa jako sůl!“ hučely jsme do ní s holkama a vůbec se nedivily, že to malé útlé stvoření začíná být mírně zakomplexované. Být ve

dvaadvaceti pannou může sice někomu připadat romantické a vzrušující... (Kamarád Zdenda Pecka na mně Šárčin telefon vydyndává už několik týdnů. „A to jí jako zavoláš a řekneš: ‚Já jsem nějaký Pecka z Modřan a rád bych odstranil vaši panenskou blánu,‘ či jak si to Zdeněčku představuješ?“ ptám se ho.) Ale čeho je moc, toho je příliš.

I přesto jsme se naši znepokojenou kamarádku snažily pokaždé povzbudit. „Neboj, Šáři, všechno má svůj čas. Do ničeho se nenuť. Hlavně se s někým nevyspi jenom proto, že ti ve dvaadvaceti připadá blbý být pannou.“

„Hm. Asi máte, holky, pravdu. Jenom to poslední dobou nějak těžce nesu,“ konstatovala Šárka suše.

Týden nato mě v půl třetí v noci probudilo hlasité vyzvánění mého mobilního telefonu.

„Prosím,“ hlásím se ospale a ne příliš nadšeně.

„Ahoj Terko, to jsem já,“ slyším ubrečený hlas své kamarádky.

„Šárino, co blbneš?! Vždyť jsou skoro tři ráno!“ vyjedu na ni rozmrzele, za což bych si okamžitě nafackovala. Šárka je slušná holka, která zásadně nevolá po desáté večer. Taky mě mohlo napadnout, že se muselo přihodit něco mimořádného.

Stačila pikosekunda a bylo mi všechno jasné.

„Šáři, nebul a řekni mi, kdo to byl,“ promluvím na ni už daleko příjemnějším tónem.

„Co?!“ nechápe moje kamarádka. „Jak to víš?“

„Proč bys mi jinak volala v půl třetí v noci? Tak kdo to byl?!“

„Jak víš, co se stalo?!“ diví se moje kamarádka.